

„Ceskoslovenská“ Velká výměna v praxi. Aneb kde soudruzi všech časů udělali chybu? (foto: Předlice, Ustí nad Labem)

Autor: A. J. Tůma

*Ta poslední, **Velká**, je jen přirozeným vyústěním procesů plynoucích ze změněného vědomí Evropanů*

Málokdo si dovede představit, co čeká Evropu v pozdějších fázích Velké výměny. Přitom máme ve vlastních moderních dějinách jednoduchou případovou studii. Po pětadvacátém roce došlo v Sudetech k téměř úplné výměně obyvatelstva. V čem je tehdejší případ poučný pro dnešek a v čem se naše dnešní situace liší?

Zásadní rozdíly jsou dva: Při náhradě Němců v českém pohraničí novými usedlíky nedošlo v souhrnu k tak radikální proměně etnického, kulturního, náboženského, civilizačního elementu. Mezi příchozími převažovali Češi a Moravané, většinou s horšími charakterovými vlastnostmi a socioekonomickým potenciálem, doplnění ještě problematičtější lidským materiálem ze Slovenska a Balkánu. Přestože většinu příchozích tedy tvořili lidé alespoň přibližně shodných rasových, civilizačních a kulturních vlastností s původním německým obyvatelstvem, rychle proměnili kdysi nejbohatší, nejprůmyslovější a nejurbanizovanější část bývalého Rakouska-Uherska a později Československa v nejchudší, nejproblematičtější a nejzaostalejší regiony. A zoufalou periferií zůstává pohraničí podnes – přes nejrůznější metody obou poválečných režimů, různá zvýhodnění, pobídky, dotace a sociálně-inženýrské

nápady a statistická kouzla. Tato výměna byla tedy fatální, ačkoli nahrazující populace se zdaleka nelišila od původní tak radikálně, jak se liší dnes se usazující noví Němci, Švédí, Francouzi, Angličané od původních Evropanů. I u nás doma jsme nuceni sledovat stupínek po stupínku pokles estetické, hygienické, všeobecně civilizační úrovně ve službách, obchodě, zdravotnictví, všude, kde začíná být stát závislý na pracovní síle z Východu. A to mluvíme ještě o lidech relativně rasově příbuzných a mezi nimi ještě hlavně o těch, kteří jsou vůbec ochotni pracovat.

Druhou odlišností je rychlost, s jakou k výměně došlo. Po válce byly odsun a znovuosídlení provedeny z pohledu dějin prakticky ze dne na den, okamžitě a totálně, transparentně a brutálně. Dnešní výměna probíhá pomalu, krok za krokem. Situace se pro většinu původních obyvatel nejeví tak fatální, aby zdegenerovaný průměrný Evropan opustil svoje jistoty, pohodlí a zábavy a zmohl se na odpor ve jménu budoucnosti národa, neřkuli rasy.

Němci byli po pětačtyřicátém vypoklonkováni ze svých starých území Poláky, Čechy či Francouzi. Celkem bez odporu. Proč by se nenechali teď vypoklonkovat i ze zbývajícího území? Ještě si lebedí, jak pomalu a ve srovnání s poválečnými lety vlastně ohleduplně to probíhá. Celkem vzato většinu z nich nechají noví usedlíci dožít, řadu z nich dokonce v relativním blahobytu. Není nad to nacpat si panděra v některém hotelu v Čechách, kde je pívko pořád tak levné. Než zkonzumují večeri a poslechnou si Karl Gott revival, ubyde u nich doma zas něco Němců a přibude zas něco Mohamedů, budoucích Bavorů, Švábů či Sasů. Ale co, hlavně když kachnička klouže po plzeňském tak hezky do žaludku. Ani je nenapadne brát nám Sudety. Jsou spokojení, až běda.

Kdo zná Sudety, hlavně severní, vidí už osmdesát let stále stejný zmar, destrukci, nepořádek, špínu. Český stát zde dlouhodobě prokazuje, jak nízko je laťka jeho ekonomických a kulturně-civilizačních možností. Jaké si z toho bereme poučení? Vedeme diskuze, zda je označení Sudety dostatečně přesné a zda není dokonce jaksi revanšistické... Jako by právě na tom záleželo. A strašíme se, že přijde družina Bernda Posselta, aby nám sebrala navýsost poctivě a spravedlivě nabyté domovy. Letos v létě jsem v Krumlově viděl autobus s německými studenty. Sedíc v přilehlé hospůdce, počítal jsem: celkem 33 studentů, z toho 14 jednoznačně s **imigračním pozadím**, dva nebo tři etnicky neurčitelní, i díky vlastní snaze (tetování, oblečení, dredy) vypadat exoticky. Vida, do Sudet se vrací Němci. Budou to oni, kdo si v budoucnu budou nárokovat „své“ území zpět? Ve jménu čeho? Víme, jak se postupně jmenovalo každé druhé malebné náměstíčko v sudetských městech a městečkách: Masarykovo, Hitlerovo, Gottwaldovo, nyní opět Masarykovo. Ale důležité je uvědomit si, že nastanou-li zásadní změny, nebude to zase zpět Adolf Hitler Platz, ale spíš Rosa Luxemburg Platz nebo Salmán bin Abdulazíz Platz. To se uvidí, až jak si to hoši, dívky a ostatní pohlaví mezi sebou rozdají a rozřeší. Pravda, až vládci chalífátu Alemania zjistí v análech, kam až se kdysi rozpínala „jejich“ říše, možná nebudou váhat vzít si nazpět, co jim patří. S rozhodností vlastní právě jim, ne dnešním vykastrovaným Němcům.

Premiér přijíždí v rámci předvolební kampaně „řešit“ problémy **jednoho** ústeckého sídliště. Podle vyjádření televizního reportéra se většina zdejších „starousedlíků“ cítí stále hůře, prý se

tady už pomalu nedá žít. Nepořádek, kriminalita. Místní politička říká, že starousedlíků zbylo na sídlišti sotva dvacet procent, kdo mohl, odešel. Stěhují se sem totiž ve stále hojnějším počtu „nepřizpůsobiví“. Jejich etnicitu televize nezmiňuje, ale snědá dáma s kočárkem spokojeně sděluje na kameru, že se jim tady žije docela dobře. Hlouček bělochů se tváří sverpě a útočí na politiky výkřiky, co s tím budou dělat. Premiér se usmívá a říká cosi o tom, že problémy se musí řešit a všechno bude v pořádku. Je dobré rozklíčovat výrazivo: „nepřizpůsobivými“ jsou míněni cikáni, kteří házejí odpadky z oken a žijí hlavně v noci, „starousedlíky“ pak potomci lidí, kteří přišli do kraje po druhé světové válce. Sídlíšťe samo je tak ze sedmdesátých let. Starousedlická tradice má tedy nějakých padesát let. **Při podobném vnímání historické paměti je klidně možné, že pohraničí spíše než navracející se Němci postupně obsadí lidé zcela jiných národů a kultur, a to bez valného odporu těchto „starousedlíků“, kteří většinou neměli ani čas ani chuť zapustit zde kdovíjak hluboké kořeny, a nejrady by utekli co nejdřív a co nejdál.**

Zase jedna **výměna**, která se moc nepovedla. A vypadá to, že každá další bude jen horší.

Za první čtvrtletí roku 2024 se podle Českého statistického úřadu narodilo pouze 20,3 tisíce dětí. Předpoklad je, že celkem to letos bude nějakých 80 tisíc dětí, tj. nejméně od vzniku Československa. Při zachování tohoto trendu (ale lze čekat spíše zhoršení) by kolem roku 2030 mohly roční počty narozených klesnout pod 74 tisíc. Už dnes se každé desáté dítě v Česku rodí nečeské matce a toto číslo stále roste. Podíl sňatků, kdy aspoň jeden z manželů má cizí původ, jen za posledních deset let vzrostl z devíti na dvanáct procent.

Bude pro nové Pražany česká historie Prahy stejně nezajímavá jako německé dějiny pohraničních měst pro jejich dnešní obyvatele? Budou mít stejný pocit, že Prahu zabrali po právu? Budou noví barevní Evropané ke svým „předkům“, starým bílým Evropanům, stejně odtažití a nepřátelší jako dnešní Češi, Evropané, ke svým předchůdcům v kraji sudetském, taktéž Evropanům, bělochům a křesťanům, na nichž je zajímavá hlavně to, aby se nikdy nevrátili, a když tak jen jako kunčafti, z nichž „něco kápne“? Asi ne. Asi to bude ještě o fous horší. Respektive o pořádný muslimský plnovous.

Pamětníci vzpomínají, jak bylo možno za první republiky snadno poznat překročení hranice českého a německého osídlení: nepořádek v zahradách, neuklizené ulice a oprýskané domy vystřídal pořádek, pečlivě opečovávané zahrádky a udržovaná stavení. Pohraničí bylo oním lepším a výkonnějším v republice Československé, elementem, který ji pozvedával více k Evropě a dále od Východu. Dnes máme ve vnitrozemí zhruba stejný bordel jako za první republiky, ale Sudety nás už nepozdvihují, nýbrž naopak stahují dolů.

Šedí, špína, zašlé omítky, omlácené domy s plastovými okny, nedůvěryhodné zjevy na ulicích, do toho naházené bez ladu a skladu paneláky, sklady a fabriky, spousta domů vybydlených a opuštěných – ostatně nejinak to vypadá i leckde ve vnitrozemí, ale bezúspěšná vykořeněnost Sudet tyto projevy balkánských sklonů české povahy rýsuje v obzvláště syrovém světle. A režim s tím nesouvisí. Za posledních pětatřicet let se ledačos opravilo a zlepšilo, ale podstata depresivity krajiny zůstává. A je to nějaká třetina České republiky. Přirozeně se zde koncentrují všechny negativní jevy současného společenského systému, stejně jako se zde

koncentrovaly v bolševickém režimu. A ty výjimky mezi novými osídlenci a jejich potomky, které se zde cítí opravdu doma a chovají se podle toho, kteří pochopili genia loci tohoto nepochopitelného kraje a naučili se ho milovat, ti tím trpí nejvíce.

Na Wikipedii se o podobných místech píše zpravidla lapidárně: po druhé světové válce ve městě došlo k výměně obyvatelstva. Takhle prostě to jednou někdo napíše i o Praze?

Vymíráme, stejně jako celá Evropa, a je nám namlouváno, že musíme imigraci doplňovat stavy, jako by šlo o chov dobytka. A i tam se více dbá na druhovou příbuznost.

Nejméně důležitý je pro národní identitu jazyk, ne nadarmo se právě ten dnes vydává za univerzální určující faktor pro přivnutí jedince k tělu národa. **Vietnamci, Ukrajinci a kdoví kdo ještě se tak rychle se znalostí češtiny stávají široce akceptovanými spoluobčany, „Čechy“.** Příležitostné dělení na Čechy a Moravany či Slezany se ve světle toho zdá být stále úsměvnějším. Z tohoto přístupu také plyne fakt, že mnoha Francouzům či Britům tak zoufale pomalu dochází, že jsou nahrazováni, protože Maročan nebo Pákistánec s rodným jazykem franštinou či angličtinou jim připadá intuitivně bližší než nějaký běloch odkudsi zpoza Rýna.

V muzeích v bývalých Sudetech jsou skoro vždycky dějiny podrobně prezentovány od doby kamenné někdy po 19. století, potom je mezera, následuje **okupace** vojsky Varšavské smlouvy, **Havel** a báječný dnešek. Při snaze navést debatu na chybějící úseky historie místní průvodci, zřízenci a kurátoři zpravidla mění komunikační strategii od úsměvné vstřícnosti na nechápavě mlžný nebo rovnou podezíravě záštiplný pohled a bryskně odvádějí řeč. Muzejní expozice zpravidla interesantně pojímají pravěk, živou a neživou přírodu, prvotní zemědělství, a pak jako zajímavost něco z exotiky, „weltpmannsky“, jako je třeba skvělá sbírka orientálních zbraní. Fascinující svět místní, německé civilizace, kultury, organizace, za níž došlo k rozkvětu a *de facto* ustavení těchto míst v podobě, z níž žijí dodnes, je cudně a se špatně skrývanou nenávistí přecházen mlčením. Vlastenecky, švejkovsky, bolševicky, maločesky. To je dnes, a pořád, v módě.

Ale když přišli Čechové a vyhnali Germány, bylo to aspoň na férovku. Od té doby hrajeme v Sudetech se svými kartami a na vlastní triko. Co vidíme kolem, je naše práce. Teď to bude jinak. Když jsme vyměňováni my, a jiní **Evropané**, za lidi z jiných kontinentů, je to pomalý proces, a bude se odehrávat stále pod naší vlajkou. Bude to pořád Česko, budou to pořád Češi, a co se stane, bude se dít ve jménu tohoto národa. A za pár generací se dozví pestrobarevné české děti jen z poznámky pod čarou v učebnici dějepisu, že v jejich zemi kdysi žilo nějaké etnicky nudně monotónní obyvatelstvo.

Ano, některá místa relativně vzkvétají. Český Krumlov, Locket. Ovšem hlavně z hlediska návštěvníka. Tato německá města vynikají tak jedinečným zasazením do krajiny, architekturou a historií, že se více či méně slušně užijí z turismu. Jsou však spíše skanzenem, nabízejícím zajímavé kulisy, ale s odříznutými kořeny, navíc často turistickým průmyslem spíše ničená, než obrozovaná. Zachovají Arabové, černoši nebo východní Slované, až se

definitivně ujmou budoucnosti Evropy, tato historická místa aspoň jako skanzeny evropské kultury a tradice? Bude je to zajímat a dojímat aspoň jako nás dnes?

A do toho „chic“ pokrokové iniciativy „smíření“ popražštělých kavárníků z ústeckých, libereckých či karlovarských divadel, církví a neziskovek, motivovaných spíše přilnutím k dnešnímu Německu zeleného, marxistického, islámského košer koktejlu. Veskrze faleš a blábolení, českotelevizní Ego Te Absolvo, že prý i někteří Němci byli hodní (sic!), jen svedení, to se může stát kdekomu, a někteří Češi zase pěkná verbež, taky svedená domácími imperialisty a bolševiky, ještě před úsvitem liberální demokracie, a v ní – aleluja – už konečně co jsme si, to jsme si. Hlavně že společně ctíme neodčinitelnou vinu na toxicitě bílého patriarchátu a jeho fašistických, imperialistických, nacionalistických a antisemitských gauneriádách. A tudíž i my postupně, pokorně a empaticky, jako naši němečtí přátelé, měli bychom přijmout své vlastní nahrazení exotickými cizinci, které definitivně nechá zapomenout na naše dřívější příležitostné česko-německé vzájemné nahrazování, jakož i na ošklivá zápolení mezi evropskými národy vůbec. Proti tomu přece nelze vůbec nic namítnout.

Novou identitou se v Sudetech stala anti-identita, jako předzvěst nového myšlení ovládající dnešní západ Evropy. Stále více míst v Evropě připomíná svým duchem Sudety. Jde o snahu potřit původní ráz místa a odkaz předchůdců, kteří tento kraj utvářeli.

Hlavní město Evropy, 2024. Dvě ulice od europarlamentu malá Nigerie, vedle malá Arábie, ale potom jakž tak bílá čtvrť a tam, právě tam, ne jinde, *pride* pochod – a tam autochtonní belgičtí hoši jakožto štekající psíci na vodítkách a v duhových spodkách na růžových alegorických vozech. Ve které části dnešního Bruselu by si staří Evropané připadali více jako na jiné planetě?

U nás doma to samozřejmě všechno přichází postupně, od Prahy – hodně ukrajinštiny, ruštiny, mezinárodní angličtiny, světoobčanské vývěsky a způsoby, mezi to jsou mladí Češi již přirozeně integrováni pracovně i kulturně. Vlastně je to „normální“.

Velká výměna v Československu konce čtyřicátých let a dnešní difuzní přísun? Dnes sledujeme postupné, pečlivě rozvržené prolínání, kdy na sebe naráží cizí element, mírně se přizpůsobující evropskému, a **evropský, ochotně přijímající exotické způsoby, a mění se v individualistickém rauši osvobození od čehokoli do lidského hnoje schopného nasáknout a akceptovat cokoli.** Máme čas si vždycky trochu zvyknout, než přijde další náraz. Migrační krize 2014. Ukrajinští uprchlíci. Migrační pakt. Ani se to pak nebude považovat za nějakou Výměnu. Prostě jenom Češi získají díky diverzitě a obohacení vyšší kvalitu, světovost, díky níž se budou moci lépe vřadit do vysněného *lidstva*. Bude to rychlejší, než si umíme představit (připustit). Těch postsovětských nánosů lámajících češtinu, všude kolem po zemích českých... ale jejich děti už budou mluvit plyně, stejně jako dnes mladí Asiaté. A stejně tak potomci nejrůzněji smíšených rodin. Už nebude nutné/možné rozlišovat žádné původní obyvatelstvo a lidi s migračním pozadím. Prostě **tohle** budou Evropané. V Sudetech došlo k rychlé a jasné výměně, je možno jasně určit bod zlomu a jeho kulturně-civilizační následky, teď to možné nebude, uděláme si to vlastně *sami*, aniž by bylo povoleno

říci, že to nejsme my – a aniž by bylo později možno určit, kde v běhu času končíme my a kde začínají oni. A konečně ono **my** bude prohlášeno za chiméru, konstrukt, a dělení na **my a oni** za ideový zločin...

Ještě bojujeme staré války proti starým Němcům, ale čeká nás fatálnější setkávání s „Němci“, kteří neumí používat WC, sprchují se jednou za rok a o Nietzsche nikdy neslyšeli. Mluví německy, stejně samozřejmě jak celý svět anglicky, a úplně stejně to vyjadřuje jejich identitu. Ale Vidlákovi, Rajchlovi, pánům z Protiproudu, od Xavera nebo z Aeronetu to nijak nebrání, aby vedli své takřka každodenní bitvy v boji proti „Hitlerovi“. Za neomarxisty, co už dávno promořili instituce, mají se svým antifašistickým slovníkem a schopností vidět „nácka“ za každým rohem jen malé zpoždění... asi tak šedesát let.

Na závěr cituji z knihy **Strach nad městem**:

„V městské krajině jako uceleném urbanistickém fenoménu se rozvíjí každodenní sociální vztahy člověka, jenž vytváří jeho kulturní ráz a je jím zpětně formován a ovlivňován. Každý zásah do tohoto prostoru může nenávratně poškodit, zvrátit a zničit jemné předivo vztahů mezi lidmi a mezi člověkem a městem, a to zvláště tehdy, kdy jde o průlom nerespektující, nebo záměrně popírající, kontexty, v dlouhodobém horizontu utvářející charakter místa, ať už z kulturně-stavebního hlediska, nebo z hlediska složení obyvatel. Jak se může změnit dějinný prostor po násilném zásahu do autenticity jeho vývojových etap, známe právě my velmi dobře. Víme, jak vypadala mnohá města v Sudetech dříve, a jak vypadají dnes po naší poválečné malé *velké výměně*. A to tehdy v pohraničí proběhla výměna tak, že nahrazované a nahrazující skupiny měly k sobě přece jen většinově civilizačně a kulturně blíže, než k nám jako skupině nahrazované mají většinově příslušníci nyní přicházejících, tedy nahrazujících etnik.“

Chemický kombinát Hydria-Werke vyrostl za dva roky (1939-41) na třasoviskách, kde byly miliony žab a osada pro dělníky a inženýry na čerstvé seči. Stroje, silnice, železnice, byty s koupelnami a ústředním topením. Osadu navrhl vynikající německý architekt s citem pro urbanistické řešení, píše J. Jedlička ve své prvotině Kde život náš je v půli se svou poutí. Po válce pak nad bránu před Američany vybombardovaným závodem prostě pověsili prkno s nápisem Stalinovy závody - také tak vznikl československý průmysl... Dnes Chempark Záluží s „největším chemickým provozem v Česku“.

Psáno pro Dělský potápěč